

החיבור לה' – מיידו

הרב שמואל טל

בדורנו ההנחה הרווחת היא שהאדם צריך לקבל הכל כאן, עכשיו ובצורה מושלמת. העולם הפך להיות מיידו ולאנשים אין סבלנות לעבוד על תהליכים שדורשים טווחים ארוכים יותר.

התקשורת מעצימה את המגמה הזו, וגדלותו של כלי תקשורת נמדדת בכך שהוא מסוגל לדווח באמצעות "הכתב בווישינגטון" מה קורה שם בדיוק ברגע זה. כל עבודתם של פרשני החדשות מתבססת על הדרישה הזו למיידיות. לבני האדם אין סבלנות לחכות למחר, ולכן הם רוצים לדעת כבר עכשיו מה יתחולל מחר בזירה הפוליטית. אם נזכור שעל כל פרשנות כזו חוזרים בכלי התקשורת פעמים רבות, ממילא נבין מדוע מתחזקת בציבור אותה דרישה למיידיות.

הטכנולוגיה כיום מאפשרת את זה. בעבר הרחוק היו שולחים מסמך בדואר והיה נדרש זמן רב עד שהיה מגיע ליעדו, ואחר כך התקצרו הטווחים, ואחר כך התחילו לשלוח בפקס, תהליך שלוקח מספר שניות. והיום יש כבר דרך מהירה יותר – הדואר האלקטרוני.

לכן, כאשר אנשים נדרשים לעבודה בטווחים ארוכים, הדבר הוא בעצם מחוץ למערכת המושגים אותה הם מכירים. ניקח לדוגמא את הגאווה. הרי בשביל לעבוד עליה בשלמות יש צורך בעבודה של שנים רבות (אם-כי בשביל למתן גאווה, שלא תהיה כל כך קיצונית, מספיק הרבה פחות זמן). הדרישה למיידיות היא אחד האיבים הגדולים ביותר של העבודה.

יחד עם זאת, יש לדעת כיצד להסתכל על הרוח השלטת כיום, שכן דורשת מיידיות, ולנסות ולמצוא יתרונות שניתן להפיק ממנה.

באמת, למרות החיסרון הגדול שבגישה השלטת, אפשר להפיק ממנו גם יתרון לא קטן. אם נתבונן בדבר נוכל לגלות שההישג בעבודתו של האדם אינו מגיע רק אחרי שנים של עבודה. על האדם לדעת, שברגע שהוא עובד, באותו רגע ממש, לפני שהספיק לראות כל תוצאה שהיא, הוא כבר מחובר לה' יתברך! הנקודה האמיתית של העבודה היא לא רק ההישג שהאדם השיג בכך שהצליח לנטרל את מידת הגאווה או הכעס, למרות שברור שהצורך לעבוד על המידות הללו קיים. העבודה על המידה צריכה להיעשות, ויתכן שהיא תארוך שנים לא

מעטות, אולם הרווח המיידית והעכשווי כבר נמצא כאן, והוא עצם העובדה שהאדם מחובר לה'.

אפשר לדמות זאת לאדם שקובע להיפגש עם חבר טוב שהוא אוהב כדי לדון בנושא מסויים. נכון שמטרת הפגישה היא כדי לדון בשאלה מסויימת, אבל עצם הפגישה עם החבר כדי לבצע את אותו דיון היא נקודת התחברות בין השנים. דוקא העובדה שהאדם מחכה לחיבור עם ה' רק בעתיד, כשיזכה להשיג את מה שהוא עובד עליו, עלולה למנוע חיבור כזה בהווה.

מצד האמת, כל העניין של "עכשיו" הוא שקר. אז זה יקח חמש שנים – אז מה? אבל יש בזה נקודה אמיתית. פעם אמרתי שזהו ניצוץ האמת, אולי היחידי, שיש בתנועת "שלום עכשיו". הקב"ה, כידוע, שמו "שלום", ואנו רוצים אותו לא בעוד כך וכך זמן, אלא "עכשיו"! זה אמיתי ונכון לרצות את ה"שלום"=הקב"ה עכשיו. זהו הניצוץ הקדוש בתנועה השלילית הזו. למרות שהרצון לעכשוויות הוא בעיקרו שקר גס, הרי הרצון לחיות עם ה' הוא אמיתי, והאדם צריך באמת לדעת שהוא מחובר עם הקב"ה – עכשיו. האדם צריך ללמוד לחיות עם ה' בכל רגע ורגע של העבודה. התוצאות – מה שעשיתי, אני עושה ואעשה, הם רק תפאורה לנקודה הפנימית שמתקיימת בכל שניה, החיבור עם ה'. כל העבודה שלנו היא בעצם "לעמוד לפני ה'". מצד האמת האדם עומד מול ה' לא רק בתפילתו אלא כל הזמן. התפילה היא רק ביטוי של אותה עמידה תמידית. כל לימוד וכל מעשה, דיבור ומחשבה של עבודה הם בעצם לפני ה'.

לכן מי שנמנע מעבודה בגלל שהוא מחפש תיקונים מהירים צריך לדעת שיש כאן נקודת טעות, מעבר לעצם הדרישה לתוצאות מהירות. כי תוצאות מיידיות אכן קיימות. עיקר עוצמתו של החיבור אל ה' הוא דוקא בחיים. תפקידה של ההתבוננות היא להתהלך לפני ה' ולהכין את האדם להתהלך כל הזמן לפניו.

אין צורך להיות מוטרדים מהשאלה: "מתי נגמור סוף סוף את העבודה?". אם האדם מתבונן בצורה נכונה והוא מתמיד בכך, הוא גם יראה תוצאות באופן מיידית, בעזרת ה'. נכון שהוא לא יעקור כל כך מהר את המידה הרעה ממקומה, אבל הוא כן יוכל לראות שינויים, אפילו בטווחים קצרים. כמובן, אם הוא עובד נכון. אבל חשוב להדגיש שהצלחת העבודה אינה תלויה בתוצאות, לא המיידיות ולא אלו שלאחר זמן רב. אם האדם לא רואה שינויים – שיבדוק מה עליו לתקן, אבל הערך של העבודה נעוץ בעצם החיבור אל ה', ואינו תלוי כלל בתוצאות ובהישגים.